

Natáلكine dobrodružstvá

Vianočný zázrak

Text: Stanislav Repaský

Ilustroval: Peter Uchnár

Lulek bol jediný svojho druhu. Nikdy nemal domov, rodinu ani priateľov, aj keď po nich veľmi túžil. Bol malý, zelený a na hlave mal čosi, čo pripomínalo výhonky trávy. Teda občas. Inokedy bol hnedý, akoby porastený kôrou, a keď chcel, vedel byť aj snehuliakom. Práve naňho sa zmenil dnes. Prečo? Pretože videl, ako sa s jedným takým tvorom hrajú malé deti na ihrisku pred školou. S ním sa nikdy nikto tak nehral.

„Ahojte,“ povedal, keď sa kĺzal k dvom deťom, ktoré stavali snehuliaka.

„Nepočul si niečo?“ opýtala sa jedenásťročná Natálka. Spolu s bratom pred sebou tlačila veľkú snehovú guľu.

„Nie!“ odvrkol sedemročný Marek. „A neulievaj sa. Už len kúsok a máme to. Bude to ten najväčší snehuliak, akého som kedy postavil.“ Ryšavé dievčatko len pomykalo hlavou a znovu sa oprelo do snehovej gule.

„Aj ja môžem byť väčší,“ povedal Lulek a naozaj sa zväčšil.

„Ty si to fakt nepočul?“ spýtala sa Natálka a znovu zastala. Tentoraz sa stihla aj obzrieť a zbadat' nového snehuliaka, ktorý z ničoho nič vznikol za jej chrbtom. „Toho si kedy postavil?“ opýtala sa Mareka. Malý hnedovlasý chlapec sa otočil.

„Páni!“ zvolal. „Ten je ale veľkýýý!“ Zasmial sa a rozbehol sa k nemu. Obiehal okolo neho ako Mesiac okolo Zeme. „Je taký krásne biely a... Pozri na ten veľký nos a... a... ten červený klobúk. On nemá hrniec, ale klobúk!“

„Hej! Toho ste postavili vy?!“ Marekov úsmev zhasila skupinka chlapcov, ktorá sa z ničoho nič zjavila na ihrisku. Boli starší ako Natálka a boli povestní tým, že v žiackej knižke mali viac poznámok ako známok. Marek ich už dobre poznal. Natálka nie.

„Nie, ten nie je náš!“ povedal sedemročný chlapec a ustúpil. Začal ľutovať, že si svojho snehuliaka nestaval v záhrade. Ale ich záhrada bola

malá a on chcel veľkého, ba obrovského snehuliaka, na ktorého bolo dosť snehu len tu.

„To ti tak verím, krpec! Pozri, aha čo urobím tvojmu kamošovi,“ zasmial sa vysoký čiernovlasý chlapec v čiernej bunde a vytrhol snehuliakovi mrkvový nos. Jeho kamaráti sa hlasno rozosmiali.

„Aúúú!“ skríkol snehuliak, no nik ho nepočul. Teda okrem Natálky.

„Vráť mu ho!“ zvolala a podišla medzi chlapca a snehuliaka.

„A prečo by som to robil, ryšaňa?!“ osopil sa na ňu vysoký chlapec.

„Lebo ho to bolí. Vráť mu ho!“

Chlapci sa rozosmiali. „Počuli ste? Vraj ho to bolí!“ Rehotali sa ako hyeny. „Vieš, čo ho bude bolieť ešte viac? Keď mu skopnem ten klobúk, čo má na hlave.“

„To neurobíš!“ vyhlásila Natálka.

„A kto mi v tom zabráni? Ty?“ zasmial sa čiernovlasý chlapec. „O päť eur, že dokopnem až nad jeho hlavu.“

„Ka-mil! Ka-mil! Ka-mil!“ volali chlapci, aby povzbudili svojho kamaráta. Natálka nevedela, čo má robiť. Pozrela sa na svojho mladšieho brata a videla, ako mu po tvári steká slza.

„Zavolám pomoc!“ zakričal Marek a rozbehol sa domov pre mamu a otca.

„A ty prečo nebežíš, dievčatko?“ opýtal sa Kamil s kyslým úsmevom na tvári. „Bež, dievčatko. Bež!“

„Nie!“ vykričala Natálka. „Ja sa vás nebojím!“

„Naozaj? Tak...“ Pozrel sa na jej oranžový šál a snehuliakov klobúk. Usmial sa. „Dohodneme sa. Ak mi dáš klobúk toho tvojho snehuliaka a tvoj šál, odídeme.“

Natálka vedela, že to nebude také ľahké, no skúsila to. „Prepáč,“ povedala snehuliakovi a z hlavy mu zobrala klobúk. Potom si odviazala z

krku šál. „Tu máš,“ povedala a veci podala čiernovlasému chlapcovi. Ten si ich vzal a zasmial sa. „Ideme,“ povedal, ale keď sa všetci otočili a Natálka si myslela, že všetko dobre dopadlo, Kamil sa rozbehol na snehuliaka. Chcel doňho naraziť a zhodiť ho, lenže... Snehuliak sa pohol a chlapec preletel vzduchom priamo do snehu.

Marek viedol svojho otca do areálu školy práve vo chvíli, keď z neho vybehol Kamil aj so svojimi kamarátmi. Kričali, že je tam živý snehuliak a bežali domov ako o závod, no keď Marek aj s otcom prišli k Natálke, žiadny živý snehuliak tam nebol. Len ten, čo nehybne stál v snehu a na hlave mal červený klobúk.

„Bol si skvelý. Dal si im peknú snehovú príučku,“ chválila ho Natálka, keď mu zapichla do hlavy mrkvu ako nos.

„Si v poriadku, zlatko?“ opýtal sa svojej dcéry otec a ona prikývla.

„Samozrejme. Ochránil ma snehuliak.“ Zasmiala sa a otec sa zasmial tiež.

„Tak čo, postavíme toho tvojho obra?“ opýtala sa Mareka a ten okamžite zabudol na zlých chlapcov. Len zvýskol a pustil sa do gúľania ďalšej snehovej gule. „Toto bude brucho,“ povedal otcovi, ktorý im pomáhal.

Natálka musela ísť s Marekom a otcom domov, aj keď by najradšej zostala na školskom ihrisku a spoznala čarovného snehuliaka. Chcela vedieť, kto to je, ako sa volá, ako to, že je živý a prečo za nimi prišiel.

Keď vošla do svojej izby a podišla k oknu, uvidela ho. Stál v ich záhrade a usmieval sa. Dokonca zdvihol ruku a zakýval jej. Natálka mu odkývala, otvorila okno a potom mu povedala, že by rada za ním išla, ale

už musí ísť spať. „Rodičia ma pustia von až ráno,“ zakričala a snehuliak zosmutnel. „Dobrá noc,“ povedala, zavrela okno a ľahla si do svojej postele. Stále rozmýšľala nad tým, že by sa v noci vytratila z domu za snehuliakom a položila mu všetky tie otázky, čo jej vírili v hlave, lenže blížili sa Vianoce a ona vedela, že ak nebude poslúchať, dostane pod stromček akurát tak uhlie. A tak zhasla a pokúsila sa zaspáť.

„Ja som Lulek,“ povedal hlas v jej izbe. Bola tma a ona nevedela, či sa jej to len prisnilo, alebo to bolo naozaj. Posadila sa a zapla svetlo. V strede jej izby stál snehuliak.

„Ako si sa sem dostal?“ spýtala sa Natálka.

„Premenil som sa na vtáka, a keď tvoj otec otvoril okno, aby vyvetral, vletel som dnu. Neboj sa, nevidel ma.“

„Premenil?“ nechápala Natálka.

„Áno. Dokážem sa zmeniť na veci, ktoré vidím. Aj keď nie všetky. Nevieš prečo.“

Natálka si všimla, ako sa snehuliak pred ňou topí a koberec na ktorom stojí, je už celý mokrý. Rýchlo vyskočila z postele, stiahla kúrenie a otvorila okno, aby dnu pustila mráz. „Chod' von, veď sa celý roztopíš,“ povedala, no snehuliak sa nepohol.

„Ty sa so mnou nechceš hrať?“ spýtal sa Lulek.

„Ja... Nemôžem. Je noc a ty... Ak nepôjdeš von, celý sa roztopíš.“

Lulek sa na seba pozrel, zavrel uhlíkové oči a zmenil sa na malý stromček. Spod ihličia na Natálku vykúkali len dve modré očka.

„Tak a už sa neroztopím. Ako sa budeme hrať?“

Ryšavé dievčatko sedelo na koberci vo svojej izbe a na malý stromček pred sebou vešalo jednu vianočnú ozdobu za druhou. Už na Luleka zavesilo svetielka, vianočné stuhy, kvety, červené a strieborné gule a...

„Teraz ti dám na hlavu túto hviezdu, dobre?“

Malý stromček poskočil od šťastia. „Je taká krásna. Naozaj ju dáš na mňa?“ spýtal sa a zatancoval. Natálka sa zasmiala a položila hviezdu na vrch stromčeka. „Hotovo,“ povedala a Lulek sa rozbehol k zrkadlu.

„To je krása! Ja som krása! Ja... ja... ja som nikdy nebol taký krásny. Ďakujem. Ďakujem. Ďakujem.“

„Si môj vianočný stromček,“ povedalo dievčatko a jemne ho objalo.

Lulek bol šťastný. A Natálka to cítila. Aj preto vedela, že mu musí dopriať Vianoce, aké si zaslúži.

„Mami! Oci!“ Bolo ráno a Natálka vybehla zo svojej izby ako raketa. „Mami! Mami!“ Mamu našla v kuchyni, ponorenú do pečenia perníkov a všakovakých koláčov.

„Už si hore? Výborne,“ vítala ju mama. „Ozdob prosím ťa...“

„Kde je otec?“

„Otec?“ spýtala sa mama. „Išiel s Marekom kúpiť vianočný stromček.“

„To nie!“ vykrikla Natálka. „To nesmie. Nie! Nie! Prosím, zavolaj mu, rýchlo.“

„Aj ty si chcela ísť s nimi?“

„Nie, nie. Ale... ja už vianočný stromček mám.“

„Máš?“ nechápala mama. „Áno. Pozeraj!“ Natálka sa rozbehla do svojej izby, a keď zbehla do obývačky, v ruke držala Luleka. „Vidíš,“ povedala mame, ktorá za ňou vyšla z kuchyne.

„Je krásny, zlatko. Ale vieš, aký je Marek.“

„Aký?“

„Vždy chce strom až po plafón. Tento je strašne maličký. Ale bude krásny v tvojej izbe.“ Mama zacítila, že jej prihárajú koláče, a tak sa rýchlo vrátila do kuchyne.

„Ja nie som malý!“ zahundral Lulek a narástol.

Natálka sa zasmiala. „Ako si to... Dokážeš byť ešte väčší?“

„Áno,“ odvetil Lulek a vyrástol až k stropu. Kedysi malý stromček plný ozdôb bol teraz obrovským stromom s vyzdobenou špičkou.

„Mami!“ zakričala Natálka. „On nie je malý!“ vbehla do kuchyne a mamu nasilu dovedla do obývačky. „Vidíš?“

„Ako je to možné?“ nechápala mama.

„Vianočný zázrak,“ šepala Natálka.

Boli Vianoce a celá rodina vyzdobovala vianočný stromček menom Lulek. Sem-tam akoby sa zachvel a zasmial od šťastia. Rodičia si mysleli, že to robia deti, a Marek si myslel, že to robí Natálka, aby si z neho uťahovala. Len malé ryšavé dievčatko vedelo, že to robí šťastný Lulek.

Keď bol stromček vyzdobený, zvečerilo sa. Otec zapol sviečky a Lulek žiaril v tme ako ten najkrajší vianočný strom na svete. Po večeri sa celá rodina nahrnula okolo neho a deti si rozbaľovali darčeky. Výskali od radosti a Lulek sa tešil s nimi.

„Tento je pre teba,“ pošepala Natálka a na vianočný stromček zavesila malú šnúрку s cumlíkmi, z ktorých bolo vytvorené jej meno. „Ja mám rovnakú.“ Ukázala mu svoj náramok na ruke. „Len na mojej je Lulek. Znamená to, že sme priatelia.“

Usmiala sa a Lulek sa znovu zachvel od šťastia. Boli Vianoce a on konečne našiel rodinu, ktorú tak dlho hľadal. Bol doma.